

**CATALUNYA NECESSITA
MITJANS EN CATALÀ COM
L'AIRE QUE RESPIREM**

Jordi Badia

Periodista

Miralls trencats i mirallets

Els darrers dies s'ha posat a debat el futur de TV3, en paper de premsa. El va encetar la seva directora, Mònica Terribas, amb un article publicat per gairebé tots els diaris del país i al cap de quatre dies ben comptats el va reblar el periodista i exdirector de l'Avui, Vicent Sanchis, en el seu Punt de Vista. No han estat els únics a participar-hi i a mi també em ve de gust dir-hi la meua, sense permís però modestament. En la raó de superfície, tothom hi està d'acord: amb els temps que corren, TV3 ha de fer-se mirar els números que la fan. Ha davallat la publicitat, la privada i la institucional, i l'aportació pública directa de manera molt considerable. El conjunt de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha esdevingut un ens amb prop de 3.000 treballadors, 1.800 dels quals són plantilla de TV3. Aprimar-se s'ha convertit en una qüestió de supervivència. No té retop.

TAMBÉ HI HA CONSENS, ni que sigui amb matisos sobre la intensitat, a l'hora de valorar la feina que fan TV3 i Catalunya Ràdio per la cohesió social, territorial i nacional de Catalunya, i tota la resta. Ara: en les raons de fons, els arguments que s'usen ja es presenten més embullats. S'enreden més que no pas es pentinen. Terribas enfila els mitjans privats espa-

nyols els quals, brandant la llei de l'audiovisual espanyola, pretenen buidar de recursos TV3 i totes les televisions autonòmiques que poc o gens se li assemblen ara que ho han aconseguit amb TVE. Per això crida a sometent. És Sanchis qui al començament dels seu article fa notar que hi ha un diari del país que no ha reproduït l'article de la directora de TV3 i que al final esmenta la bitxa de RAC1. En resum: les televisions privades espanyoles pretenen desmuntar l'empostissat autonòmic televisiu per repartir-se el pastís publicitari que deixarien, i encara més TV3 que a Catalunya lidera les audiències amb gairebé el 20 per cent i és la televisió de referència informativa i esportiva, almenys. Cert. Tanmateix, que *La Vanguardia* fos l'únic diari que no va recollir l'article de Terribas i que en tota aquesta polèmica hagi fet com si a la platja hi xiulés el vent ha servit per engreixar les teories de la conspiració que tant

Quan serem un país normal, tindrem els mitjans públics que ens puguem pagar competint lleialment amb uns mitjans privats

ens agraden. La cosa seria descobrir si vés a saber no faran (no se sap qui, no se sap què) amb TV3 per enlairar 8TV el mateix que van fer amb Catalunya Ràdio per muntar RAC1. I amb Josep Cuní de cap de pont, ep!

SI AQUEST FOS UN PAÍS NORMAL, celebrariem l'èxit de RAC1 en la mesura que ha enriquit i eixamplat l'espai radiofònic en català. Que 8TV creixés en una proporció semblant, que no anés en un detriment excessiu de TV3, si queixalés amb força aquell 80% que s'endú la televisió en castellà, fóra una resolució excel·lent. El problema és que, malauradament, no som un país normal i necessitem, com el pa que volem menjar, mitjans de comunicació que ens permetin fer la viu-viu en català. És veritat que la comunicació en català no ha de ser un monopoli públic. I que, vist el que hem vist, són tant de fiar els mitjans públics com els privats. El mal no ens ve d'Almansa. Ve d'arreu i el tenim pertot. I és d'això que plorem com criatures. Quan serem un país normal, tindrem els mitjans públics que ens puguem pagar competint lleialment amb uns mitjans privats que es guanyaran l'audiència sense rebre subvencions, perquè llavors la informació haurà deixat de ser una mercaderia que serveix per pagar i guanyar favors i engreixar vanitats. Santa innocència!